

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: De nationalsocialistiske Faggrupper

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1942]

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Kammerater!

**For jeres egen Skyld
og for jeres Familiers
og jeres Hjemms Skyld
bør I læse dette lille
Skrift, der har Bud
til enhver dansk Ar-
bejder og i højeste
Grad angaar hver
eneste af jer.**

Omstilling – Tilpasning og Samling!

Saaledes lyder det i Kor fra alle vore Fagforeningsledere, saavel som fra alle de gamle Partipolitikeres Kreds, uden Hensyn til deres partipolitiske Farve. Alt hvad der tidligere delte dem i indbyrdes stridende Partigrupper, prøver man nu at lægge til Side for et Samarbejde, der foregives at skulle være til Gavn for os alle, men tydeligt bærer Præg af kun at skulle sikre Ledernes egen Position, deres Ben og deres Fordele, medens Arbejderne faar Besked paa, at de skal give Afkald og bringe Ofre.

Frihed – Lighed og Broderskab!

Saaledes lød vort skønne gamle Løsen, fra de Dage, hvor vi skabte vore Organisationer og samledes om et idealistisk Program, hvis Maal var dette, at omstyrte det storkapitalistiske Samfundssystem og skabe et virkeligt socialistisk Samfund, hvor Ret til Arbejde og god Fortjeneste blev sikret enhver og hvor *Alle skulde yde til alles Behov*. Vi troede paa dette Samfundsideal, og vi kæmpede og ofrede for at naa det forjættede Maal. Ryg mod Ryg, Skulder ved Skulder stod vi, og Gang paa Gang viste vi vor Solidaritet overfor kæmpende Kammerater.

Vi har kæmpet og vi har holdt ud!

Vi har festet, naar vi vandt Sejre, og vi jublede af Glæde, naar vi vandt et Slag og kunde sætte endnu flere af »vore egne«

ind i Rigsdag, Kommunalbestyrelse og mange andre Steder, hvor de vandt Indflydelse og ikke mindst blev sikret gode og indbringende Stillinger. Vi troede, at det var Vejen frem og at hver Sejr bragte os nærmere Maalet — at hvert vundet Slag betød en Svækkelse af det kapitalistiske System.

Hvad vandt vi saa?

Ja, Socialdemokraten skrev og vore Ledere fortalte, at vi havde vundet stort, at vi havde bedre Kaar end nogen anden Arbejder i Verden, at vi fik større Løn og havde bedre Arbejdsforhold og at de Vanskeligheder, der endnu var, udelukkende skyldtes Forhold ude i den store Verden, som vi ikke selv var Herre over. Vi skulde bare holde sammen og stole paa Lederne, — altsaa dem vi selv havde været med til at anbringe i de store og indflydelsesrige Stillinger, — saa vilde vi naa vort Maal.

Flere Millionærer og større Udbytte

til de store Formuer, til den udbytende Kapitalmagt, var dog en Kendsgerning vi havde vanskeligt ved at forlige med vore Sejre og voksende Indflydelse. Hvor kunde vi vinde i Kampen mod det kapitalistiske System og samtidig fatte, at dette System fik bedre Kaar end nogensinde?

Hvor kunde Millionærernes Antal stige, naar vore Folk fik øget Magt?

Hvor kunde Arbejdsløsheden blive et saa overvældende Problem, naar »vore egne« sad i Ledelserne for Banker og Ministerier?

Hvor kunde Udbytningen af det arbejdende Folk i den Grad udvides til alle andre Lag, saa Tvangsauktionens Tromle tegne en blodig Stribe af knuste Hjem gennem hele Danmark, naar »Friedens Demokrati« havde den absolutte Magt i Danmark?

Ja, hvordan kan Fattigdommen brede sig,

hvordan kan det gaa til, at de arbejdsløses Hjem bliver ribbet, at Nøden stiger og stiger overalt i Danmark, naar vi ved, at vore Organisationer aldrig har været saa stærke som i Dag, og at de ikke findes stærkere noget Steds i Verden?

Saadan har vi spurgt paa Arbejdsplads og ved Kontrolsted

længe før Krigen kom og længe før den 9. April. Det er mange Aar siden, Kritiken tog fat i vore Fagforeninger og paaviste de alvorligste Fejl i den Taktik, der blev fulgt. Denne Kritik blev altid fulgt til Døren med haanende Tilraab. — Men nu *skal* vi altsaa »omstilles«!

Vi vil ikke give Afkald,

dersom det ikke er nødvendigt og ikke uden at faa at vide hvorfor!

Hvad er al vor Styrke værd, og hvad betyder vore Fagforeninger og alle vore store, stolte og stærke Organisationer, dersom alt dette ikke kan hjælpe os i den foreliggende Situation?

Vi bøjer os for Kravet om »Omstilling«, om »Tilpasning« og »Samling«, fordi vi erkender, at Udviklingen fører noget Nyt med sig og dette »Nye« forudsætter visse Forandringer af forskellig Art.

Udviklingen gaar frem — hvorfor skal vi saa gaa tilbage?

Arbejdsløsheden har været en knugende Byrde for os alle, »Omstillingen« og »Tilpasningen« *skal* give Muligheder for at lette denne Byrde, hvad skal vi ellers med Omstillingen?

De økonomiske og handelsmæssige Forhold har i mange Aar været utilfredsstillende, derfor maa »Tilpasningen« ogsaa her betyde et Fremskridt — hvad skal vi ellers med denne »Tilpasning«? — — det er nogle af Grundene til, at vi skriver dette til dig og beder dig læse disse Betragtninger, thi hvorfor skal du og jeg give Afkald og bringe Ofre, dersom det ikke kan gavne os selv eller vort arbejdende og producerende Folk som Helhed?

Et Tilbageblik!

— Den Kamp vort Folk skal kæmpe, for Frihed og Retfærdighed, for at afkaste den kapitalistiske Udbytningens knugende Aag — for at sikre Arbejde og Brød til os alle, er nu som før vor fælles Kamp, og er det ikke mindre under de nu herskende Forhold.

De mange svære Ofre vi har bragt i Aarenes Løb, har bevist,

at vi har baade Evne og Vilje til at føre Kampen igennem til Sejr, og denne Sejr vil vi ikke lade os fravriste i dette Øjeblik, bare fordi »vore egne« Ledere taber Hovedet og piller Transparenterne med de manende Fyndord ned og ruller dem sammen med de røde Faner for at gemme dem hen til Møllene eller — til bedre Tider!

Brød og Frihed

var Kampraabet gennem de mange Aar, hvor vi søgte at bekæmpe den kapitalistiske Udbytning. Altid var vi forrest i Frihedskampen og altid beredte til at bringe de Ofre, der krævedes af os, — men altid var det politiske og økonomiske Spekulanter, der høstede Fordelen. Vore skønne Idealer blev hængende i Luften som somme Fraser, som Sæbebobler, der altid brast.

Vor idealistiske Kamp blev gennem Marxismen gjort til en gold materialistisk Kamp og efterhaanden som Kredsen af de gamle idealistisk indstillede Forkæmpere for vor Sag faldt bort og erstattedes med »Pampertypen«, der mest tænkte paa egen Fordel, og som Socialdemokraten fornylig skrev det »... kunde have faaet mere ud af det (økonomisk!), dersom de havde stillet deres store Evner til Raadighed for privatkapitalistiske Foretagender...« sank det hele ned i et Niveau, hvor ingen Idealer kan trives og hvor Slagkraften driver bort som luftige Skyer.

Vi fik højere Løn,

javel, men vi fik ogsaa højere Varepriser og dyrere Leveomkostninger. Vor Købekraft steg ikke ud over det, der var Følgen af et ganske bestemt Forhold, nemlig den tekniske Udvikling og de Fremskridt, der billiggjorde Produktionen og derigennem gav os Muligheder for at øge vort Forbrug paa visse Omraader. Vi kan se tilbage paa en lang Række begivenhedsrige Aar, hvoraf vi kan lære meget, og hvorfra vi kan hente mange skønne Minder, men vi kom ikke Maalet ret meget nærmere. Thi det kapitalistiske Samfundssystem bestaar i al sin usvækkede Styrke endnu i vort Land — og det gør vort Haab om, at det trods alt maa være muligt at skabe et bedre Samfundssystem med Arbejde og Fortjeneste til alle, ogsaa.

Kravet om „Omstilling“

er rejst for mange Aar siden. Bl. a. blev der paa een af de samvirkende Fagforbunds Generalforsamlinger i 1920 fremsat nogle Bemærkninger om, at man ikke maatte være Blind for den Kendsgerning, at den hidtil fulgte Form for Lønkamp ikke kunde være Tilfredsstillende, idet den faktisk kun var en Skrue uden Ende. Thi Arbejdsløn var en Produktionsomkostning, der teoretisk kunde hæves til en hvilken som helst Højde, uden at dette behøvede at blive en virkelig Fordel for Arbejderne, idet Forhøjelsen overvæltedes paa Produktionen, med det Resultat, at alle vore Fornødenheder steg saa meget mere. Tiden maatte være inde til, at vi alvorligt overvejede Muligheden af at indlede et Samarbejde med Arbejdsgiverne om at sikre Produktionsmidler og Produktion mod den Form for Udbytning, der skete gennem det moderne Rentesystem. Disse Betragtninger blev ikke forstaaet den Gang, og de »gamle« Ledere vil vel stadig ikke forstaa dem, men et Samarbejde med Arbejdsgiverne har de altsaa nu fundet ud af er nødvendigt, — det maa bare tjene et bedre Formaal end der hidtil er givet Udtryk for.

„Samling“

mellem Arbejdsgiverforening og Fagforbund er i sig selv en god Tanke, men naar man kun kan samles om at faa lovfæstet et Forslag om at lave et Nævn, der skal ordne alle fremtidige Problemer mellem Arbejder og Arbejdsgiver, saa er Resultatet ikke Anstrengelsen værd, thi det er jo faktisk kun en Bekræftelse af en Praksis, der længe har været gennemført. »Den hellige og ukrænkelige« Strejkeret har Stauning forlængst taget fra os, og kunde Parterne ikke enes ved Forhandlingsbordet og heller ikke om at antage Forligsmandsforslaget, gjorde man dette til Lov ved en Rigsdagsbehandling. Det er dette Princip, man nu endelig har anerkendt, og som saa stilles op som et vældigt Resultat af Samarbejde mellem de to Hovedorganisationer. Men det betyder intet Fremskridt, og det løser ingen af de store Problemer, hverken socialt, økonomisk eller arbejdsmæssigt.

Frigørelsen af Arbejdet

skal stadig være Maalet for vore Bestræbelser, og derfor er det nødvendigt, at vi alle forstaar, at »Omstilling« og »Tilpasning« er uløseligt knyttet til en positiv Løsning af de økonomiske Problemer og ikke bare noget, der skal snakkes om eller forsøges med det Formaal at sikre det bestaaende højfinansielle System og Bengnavernes Ben. Det er det arbejdende og producerende Folks Interesser, der alene er det afgørende i den kommende Tid, og i saa Henseende foreligger der ikke et Ord og ikke et Tilsagn fra hverken Fagforbund eller Arbejdsgiverforening.

En positiv Omstilling

af vore Fagforeninger og disses Opgaver vil vi alle være med til at gennemføre. Vi er ganske klar over, at Tiden har gjort de gamle Kampformer uanvendelige. Strejke som effektivt Kampmiddel duer ikke længere. En almindelig Lønforhøjelse klarer heller ikke Problemerne, naar det kun betyder, at vore Leveomkostninger sættes yderligere op — saa er vi jo lige vidt.

Nej, Omstillingen skal betyde, at vi samler os om et bestemt formuleret Krav om, at der gennemføres et ærligt Pengesystem baseret paa vore egne reale Værdier, med Mulighed for vidtgaaende rentefri Finansiering, hvor nye reale Værdier fremskaffes. Derved vil Arbejdsløsheden kunne afskaffes og en væsentlig Udbytning af vort Samfund bringes til Ophør.

Dernæst skal »Samling« for os betyde noget positivt, nemlig en Omlægning af vore faglige Organisationer, saaledes at de kan blive Udtryk for de Interesser, vi knytter til Arbejdet og Arbejdspladsen. Samling af alle Kræfter i Bedriften, med det Formaal gennem Bedriftsorganisationen at sikre, at Virksomheden arbejder til Gavn for Helheden, at alle, der er knyttet til Virksomheden, faar de bedst mulige Arbejds- og Levevilkaar, at der gennemføres de bedste sociale og hygiejniske Forhold paa Arbejdspladsen, at der skabes virkelig Mulighed for at uddanne Tilgangen af unge Arbejdere paa forsvarlig Maade, og endelig bør nævnes, at vore Organisationer fra at være kostbare administrerende Kontorer for overflødige Strejke- og Arbejdsløshedskasser, skal ændres til at være Organer, der tilrettelægger Ferierejser,

Rekreation, Sport og Idræt, skaffer Adgang til alle Kulturværdier osv. Al Skønhed og Kulturrigdom skal være tilgængelig for det arbejdende Folk, for os og vore Familier.

Gennemføres dettes, vil vi alle være med til baade Omstilling, Tilpasning og Samling, thi saa er det positivt — men saa er det næppe sikkert, at Begejstringen for »Omstilling« og »Samling« er lige saa stor i de kapitalistiske Kredse.

Vi vil gerne ofre og give Afkald,

naar vi dermed kan gavne vort Folk som Helhed, men vi nægter at være med, naar det bare er os selv, der skal trykkes ned, og den udbytende Højfinans fortsat kan hæve sine blodige Renter og Udbytter.

Og en »Omstilling« og »Tilpasning«, der bare betyder, at vi skal ofres, for at nogle forældede Former kan bestaa og nogle faglige og politiske Ledere beholde deres »Ben«, er uden Interesse.

Fremtiden er vor

og vi kan naa vore Maal, vi kan skabe det helt rigtige og helt tilfredsstillende Samfundssystem, naar vi nu staa sammen for at varetage de Interesser, som først og fremmest er vore, men ogsaa angaar hele det danske Samfund.

En Løsning af vort Lands økonomiske Problemer, ved at sætte Arbejdet i Højsædet og gøre Pengene til det, de ikke har været under vort demokratiske System eller Regeringen Stauning, nemlig Tjenere for Folkets Interesser, ved at give vore Organisationer positive og opbyggende Opgaver, ved kort sagt at gaa helt og fuldt ind for Folkefællesskabets Idé, paa det Grundlag som gennem 10 Aar er angivet af Danmarks nationalsocialistiske Arbejder Parti.

... Lad falde hvad ikke kan staa ...

sang vi en Gang med stormende Begejstring, medens Ulrik P. Overbys smeldende Marchtoner fulgte vore glade Demonstrationer i alle Danmarks Byer, og disse Ord gælder ogsaa i Dag, thi de Organisationsformer og de Ledere, der ikke kan hjælpe os over de nuværende Tilstande og frem til noget bedre, maa falde, ellers bliver de svære Hindringer for vor Fremmarch.

Husk, at vi skabte vore Organisationer for at have noget, der kunde støtte og gavne, ikke for at være en Klods om Benet. Vi skal ikke ødelægge de gamle Organisationer, men vi skal netop »tilpasse« og »omstille« dem, saa de kan tjene vor fortsatte Kamp for bedre Tilstande i vort Land og for vort Folk.

Der er noget at genrejse i vort Land,

— selv om Th. Stauning fornylig har sagt det modsatte, thi Hr. Stauning synes at gaa ud fra, at vi helt har glemt, at der før den 9. April var en knugende Arbejdsløshed, og at Titusinder af vore Hjem var ribbede for alt. Han maa vist have glemt, at vi gennem mange Aar har haft en Landbrugskrise, der drev Tvangsauktionernes knusende Tromle over tusinde danske Landbohjem og sendte en Strøm af Ungdom ind til Byerne, fordi der ikke var økonomiske Betingelser til Stede til Sikring af deres Arbejdsmulighed eller for at give dem Lejlighed til at stifte Hjem under tilfredsstillende Forhold. Han maa ogsaa have glemt, at danske Fiskere gennem Aar har klaget deres Nød over de Vilkaar, de arbejdede under, eller at vi gennem næsten hele hans Regeringstid har haft mange Erhvervsbesværligheder, ikke fordi dette blev os paatvunget ude fra, men fordi man svigtede de Løfter, der var givet Folket, om at ville bekæmpe det herskende økonomiske System. Endelig har Stauning og »de andre« overset, at »Folkestyret« og vort Lands Selvstændighed, i hvert Fald blev sat overstyr den 9. April — — da blev der sat Punktum for det »gamle System«.

Vi vil genrejse vort Land

skaffe hver Mand Arbejde, og Lykke og Tilfredshed skal blomstre i vort Land, naar vi i Samarbejde atter genvinder Frihed og Selvstændighed.

Vejen er fri og Vejen gaar fremad.

Og de nationalsocialistiske Faggrupper er netop Udtryk for den Omstilling, vi skal gennemføre for at naa vort Maal og frigøre Arbejdet for den Udbytning. vi gennem mange, mange Aar har kæmpet for at afskaffe.

Tidens Løsen er: med D. N. S. A. P. i FRITS CLAUSENS
DANSKE FRONT!

A. Langgaard Nielsen.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk